olla võib!“ Timsi kergitas tiibu, et jätkata edasilendu.

„Ära mine edasi, suures metsas on inimeste lõhnu ja hääli. Nad murravad seeni ja lilli ega anna armu ettesattuvaile elusolendeile!“

„Siis pean just minema. Mu sõbrad pidutsevad seene all ja võivad inimeste kätte sattudes hukkuda.“

„Ära mine, Timsi, palun sind. Tahaksin nii väga kuulata sinu kaunist mängu,“ palus Saidi. Kuid Timsi ei kuulanud, ega näinud, kuidas tilluke Saidi jäi nukralt kiikuma lõikheina ladvale.

Ritsikas jõudis ruttu edasi. Süda õrna naha all tuksus kiirest ruttamisest. Jõudnud Punaseene suvila juurde, peatus ta hetkeks paluka varjus, et tähelepandamatult vaadata lõbutsevaid pulmalisi.

Timsi ei olnud ainuke uudishimuline. Paljud öövelanikud ja öölendurid keerlesid veel pulmaseene ümbruses ja lehtedes. Timsi päris kohkus, et just tema pidi sellele rõõmsale pidutsemisele tegema lõpu. Timsi liigutas rütmiliselt katsesarvi ja tiibu. Tehes siis poolkaares toreda hüppe, seisis ta äkki kohkunud pulmaliste keskel. Silmapilk vaikisid pulmalised, piirates teda ja asetades igasuguseid küsimusi.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 91